

Sidste uge havde vi afstemning om beslutningsforslag nr. B 131 om bedre muligheder for at foretage tilbygning og større ombygninger til eksisterende virksomheder i det åbne land; Socialdemokratiet stemte nej. Samme dag stemte vi om beslutningsforslag nr. B 132 om udnyttelse af overflødiggjorte landbrugsbygninger; Socialdemokratiet stemte nej. Bagefter stemte vi om B 133 om ret til at opføre eller indrette en yderligere bolig på en landbrugsejendom, når det sker som led i et generationsskifte; Socialdemokratiet stemte nej.

Altså, når vi har noget konkret, som vi skal stemme om her i Folketinget, vender regeringen tommelfingeren nedad ikke bare hver gang, men hver eneste gang.

Så det, der står her, det er en gang pral, og der er ikke en eneste ting, der bliver realiseret, fordi når det kommer frem som lovforslag, så stemmer ministeren og regeringen det ned. Det er helt konkret. Derfor vil jeg godt spørge både hr. Graversen og ministeren: Er der nogen af de her tanker, som regeringen ønsker og agter at fremsætte lovforslag om? Det er først dér, vi stemmer på de grønne, gule og røde knapper.

Det var altså regeringens politik. Den er helt konstaterbart nej, hver gang der skal skabes nyt liv på landet.

Så er der andre ting, der gør, at det er svært. Det er, at amterne siger nej til stort set alle ønsker om byggeri på landet. De bruger som begrundelse, at Folketingets flertal ikke ønsker byggeri på landet. Hr. Hans Christian Schmidt og hr. Langkilde og jeg sidder alle sammen i Naturklagenævnet, og vi har ofte været utilfredse med, at flertallet i Naturklagenævnet konsekvent siger nej til alt liv i landområderne. Derfor bad vi om en forklaring på hvorfor; vi fik så en forklaring på 9 sider – nej, det er overdrevet, 7 sider – og det kan jeg ikke nå at læse op, men jeg kan lige læse konklusionen op. Der står:

»Som det fremgår af ovenstående, har Naturklagenævnets sekretariat alene i år – det var så i november 1996 – afgjort 58 sager angående helårsbeboelse i landzone. Der er meddelt afslag på 54 og tilladelse i 4 sager.«

Det vil altså sige, at ud af 58 sager har Naturklagenævnet sagt nej i de 54. Og det er vel at mærke kun de rigtig hårdhudede, som går helt op i Naturklagenævnet. Derudover er der et tusindtal, som amterne siger nej til. Så stort set al renovering og alt byggeri i landområderne bliver der sagt nej til først fra amterne og dernæst fra flertallet i Naturklagenævnet. Og fler-

tallet i Naturklagenævnet siger: Jamen det er, fordi Folketinget vil det sådan.

Og hvis ministeren og hr. Graversen ikke kan gå på talerstolen her og sige: Jamen vi vil det, der står i denne grønne redegørelse, vi vil, at der skal gives tilladelse til mere byggeri og renovering i landområderne, så er det løs snak.

Jeg har kun læst en lille del af det her materiale op, men jeg er villig til at kopiere det til samtlige ordførere, der ønsker det. Det er en helt klar konstatering af, at det er næsten umuligt at få lov til at bygge noget i landområderne.

Så det, der skal til, hvis regeringen ønsker det, den siger i denne grønne bog, er, at amterne skal have at vide med en vognstang, og Naturklagenævnets medlemmer skal have at vide med en vognstang: Vi ønsker altså en liberalisering. Vi ønsker mere liv og byggeri ude i landområderne. Hvis regeringen ikke her klart vil sige ja til det nu, så er den grønne redegørelse ikke mere værd end at smide i papirkurven. Det er helt klart. Derfor må jeg spørge ministeren og hr. Graversen én gang mere: Hvad konkret vil man stille i forslag? Vil man fremsætte et lovforslag, som gør, at noget af det, regeringen skriver, kan gøres til politik i Danmark?

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Jeg vælger at svare ud fra en positiv vinkel, for jeg tror faktisk, vi taler lidt forbi hinanden. Når det påstås, at der ikke bliver gjort noget for at skabe flere arbejdspladser i landområderne, så mener vi nok noget forskelligt. Jeg tror, hr. Brusgaard som visse andre V- og K-ordførere osv. mener, at når vi taler om landområder, så er det ude i det frit liggende land, ude blandt gårdene. Det har aldrig været vores mening.

Men hr. Brusgaard kan da ikke komme uden om, at der er sket noget. Der er sket meget. Der er skabt mange arbejdspladser ude på landet, og derfor går det så godt på landet, som det gør nu; men det er da i de lidt større byer, og det er i bedste fald i landsbyerne. Man kan da ikke forvente, at der sker nogen industriudvikling ude på landet – og det skal der heller ikke, overhovedet ikke.

Så beklager jeg, men Fremskridtspartiet har jo aldrig sådan – hvad skal vi sige – haft den store forståelse for hverken planer og planlove eller miljølove, så dér kan vi nok slet ikke blive enige. Men jeg kan da så spørge Fremskridtspartiet: Ønsker man virkelig, at det skal være muligt at bygge hus eller virksomhed, hvor man ønsker det ude i det frie land?